

IRINA CUPE

Cuneiforme, Anunnaki și Vechiul Testament

De la ingineriile genetice
din Antichitate la
transumanismul
prezent

EDITURA
Darclée

IRINA CUPE

**Cuneiforme, Anunnaki
și Vechiul Testament**

**De la ingineriile genetice din Antichitate
la transumanismul prezent**

București, 2023

Potopul

Am văzut că zeița Mami (care era Nincharsag), cu ajutorul lui Ea/Enki, a creat omul. La creare, ei au omis să introducă limită de vârstă acestor progenituri, care puteau trăi sute de ani, înmulțindu-se în exces! Zeii par să fi avut vârste nelimitate, patriarhii Vechiului Testament trăiau sute de ani, fapt ce i-a derutat pe cercetători, încercând explicarea acestor vârste imposibile prin diferite calendare – lunare sau de alt gen. Văzând greșeala, zeii au hotărât scurtarea vieții până la 120 de ani, probabil printr-o nouă intervenție genetică. Această limită de vârstă a fost amintită și de Iosefus, dar în alt context.

După ce au creat oamenii, ei s-au înmulțit, populația devenise numeroasă, iar zeii, tot mai iritați de „gălăgia” lor. Sătul de dezordinea oamenilor, zeul Enlil ordonă nimicirea lor printr-o epidemie, trimițând boala suruppu.¹

Enki, fratele după tată al lui Enlil, intervine însă, încercând să oprească epidemia, dar împușinarea populației nu a dat roade. După 6 ani, zeii, în frunte cu Enlil, creează o secetă ce duce la o foamete cumplită, încât oamenii ajunseseră să-și

1 Vă pare familiar? Boli trimise din când în când, în tot decursul istoriei omenirii, de o elită (sau de „creatorii” supraviețuitori?). (n. aut.)

mănânce copiii. Să fi fost secetele provocate mereu de factori cosmici? Nu e singura dată când zeii creează schimbări meteo. Yahve promite ploi sau secete în funcție de ascultarea poruncilor sale. Azi, acest fapt nu ni se mai pare aberație. Această metodă a devenit un adevărat război practicat de unele Puteri, după cum susține și generalul Emil Străinu în cărțile sale.

În cele din urmă Enlil, cel care era responsabil peste Pământ, ordonă Potopul. Cea mai completă versiune despre Potop o avem în *Epopoea lui Ghilgameș*, descoperită în secolul al XIX-lea în biblioteca regelui Asurbanipal, din Asiria.

Regele Ghilgameș al Uruk-ului pornește în 2650 î.e.n.¹ într-o călătorie să-l caute pe de mult defunctul rege Utnapiștim al Șurupak-ului, însărcinat de Enki să construiască o navă gigantică, atunci când se declanșează Potopul (anul 4000 î.e.n.?). Această versiune se deosebește de povestea lui Noe prin locul unde poposesc ambarcațiunile la sfârșit: Utnapiștim se oprește pe muntele Nisir, iar Noe pe binecunoscutul Ararat (*Facerea* 8, 4).

S-a mai descoperit un document, numit *Potop*, care nu se leagă de *Epopoea lui Ghilgameș*, ci se ocupă în exclusivitate de deluviu și este considerat cea mai veche versiune a deluviului, fiind foarte diferită de cea din Vechiul Testament. Decizia declanșării potopului a fost a lui Enlil, care nu-i simpatiza deloc pe oameni, iar opozițiile nu au fost luate în seamă. Nincharsag a deplâns hotărârea, iar Enki a făcut un alt aranjament: să-l salveze pe prietenul său, regele Ziusudra.

1 În 23 aprilie 2003, într-o emisiune a postului BBC, am văzut arheologi germani care săpau pe situl vechiului Uruk, unde au dat de un mormânt și au bănuit, după stratul geologic și mărimea foarte mare a scheletului, că ar fi fost al lui Ghilgameș. Am făcut legătura cu vechiul text despre Ghilgameș, care fusese semizeu, considerat un hibrid dintre zei și om. Lui nu i s-a permis nemurirea. Oare s-a încercat, cu tehnica modernă de secvențiere a ADN-ului, recompunerea, din acele rămășițe, a genelor zeilor? Sau dacă s-ar fi reușit, s-ar fi publicat rezultatele? (n. aut.)

Comparând cu Vechiul Testament, Noe și-a încărcat în corabie întreaga familie și o menajerie de animale perechi, Ziusudra își îmbarcă familia. Enki îi spune lui Atrahasis că va avea hrană pești și păsări. Când e întrebat cât va dura acest potop, Enki îi spune să încarce cu nisip ceasul (clepsidra?) care îi va arăta scurgerea vremii timp de o săptămână.

Această variantă nu vorbește de corabie, ci de o ambarcațiune acoperită (submersibil?), unde Ziusudra adăpostește „sămânța tuturor creaturilor”. Desigur, idee greu de înțeles pentru redactorii Vechiului Testament. Ambarcațiunea lui Ziusudra pare să fi fost un container clinic cu sămânța diferitelor ființe. Sitchin considera ambarcațiunea drept o posibilă farfurie zburătoare.

O altă diferență dintre această versiune și Vechiul Testament este că, în ultima variantă, cel care declanșează potopul este Yahve, drept pedeapsă pentru neascultarea oamenilor, deveniți păcătoși. Potopul biblic durează 40 de zile. A fost scris aproximativ în anul 600 î.e.n., cu 2000 de ani după primele scrieri sumeriene.

Enlil deschide zăgazurile aceluia baraj la care s-a lucrat cu atâta greutate și pentru care fusese creat omul sclav. M-a frapat o frază din această epopee și anume: zeul Anzu (un alt zeu din *Atra-Hasis*) rupe cerul cu arma „kasusu”, făcând să se prăvălească apele cu „mugete de taur”.

Atrahasis¹, alt erou al al potopului, era omul înțelept care a construit arca și a salvat omenirea de la distrugere. El fusese o figură de un imens prestigiu a Antichității. În literatura mesopotamiană fusese supraviețuitorul potopului împreună cu soția sa. Mai târziu, în Vechiul Testament, Noe supraviețuiește împreună cu familia.

1 *Atra-Hasis* este o epopee akkadiană scrisă pe tăblițe de lut, numită după eroul omonim, al cărui nume înseamnă „Cel foarte înțelept”. Tăblițele cuprind atât un mit al creației, cât și un mit al supraviețuirii după un potop. (n. red.)

IRINA CUPE

Atrahasis este cunoscut în poemul *Ghilgameș* ca Utnapiștim (Uta-na-iștim), care ar însemna „el a găsit viața”. Sumerienii îl numeau Ziusudra. Preotul babilonian Berosus (sec. III î.e.n.) îl numește pe supraviețuitorul potopului Xisuthros.

Dalley ne spune că inundațiile majore aveau loc unde Eufratul ieșea din matcă, vărsându-se în Tigru, care se afla la șes. Dar asemenea catastrofe naturale erau imposibile în Palestina, Siria, Anatolia sau în Grecia.

După Dalley, potopul descris în atâtea limbi derivă probabil din originalul mesopotamian, povestit de călători pe rutele caravelor Asiei de Vest, poveste tradusă, îmbogățită, adaptată gusturilor locale, dând mii de versiuni. De pildă, într-o versiune locală, porumbelul îi aduce lui Noe o ramură de măslin ce crește doar în Palestina, nu în Mesopotamia/Edenul, unde de fapt avusese loc potopul.

Potopul biblic însă e și el interpretat diferit. Aici nu se vorbește despre înmulțirea oamenilor, ci despre greșelile majore săvârșite de fiii lui Dumnezeu (Veghetorii care au păcătuit cu oamenii), de progeniturile lor, Nefilimii (sau uriașii), și de faptele lor abominabile. Vom afla mai multe despre aceștia din *Cartea lui Enoh*.

Sumerologi și cercetători ai *Bibliei* văd o similaritate între potopul lui Noe și potopul sumerian cu eroii Utnapiștim și Ghilgameș, dar există încă o diferență importantă, ce ar indica două potopuri diferite. În varianta sumeriană, zeii văd întreaga desfășurare a potopului de sus (din Spațiu?), ceea ce implică posibilitatea existenței unui vehicul de zbor sau a unui munte unde își aveau cartierul general Anunnaki/Anannage ori poate se referă la o altă întâmplare.

Putem rezuma această redare a potopului de la începutul povestirii creării omului: când zeii au creat omul primar (primitiv), bărbat și femeie, nu i-au dat limită de vârstă. Aceasta a făcut ca oamenii să trăiască sute de ani și să se înmulțească, ajungând la suprapopulare. Oamenii mureau doar când zeii

hotărau să trimită intermitent boli, foamete sau potop. Dalley ne spune că s-a găsit un alt material sumerian care continua ideea cu o revenire asupra metodei de exterminare: prin împiedicarea reproducerii unor populații, instituindu-se mortalitatea infantilă. Deci zeii practicau și asemenea grozăvii. Pe atunci nu existau vaccinuri cu care să scurtezi o viață.¹

Potopul descris de *Atra-Hasis* marchează un punct important în istoria facerii omului. Este tranziția de la vechea făptură, care a trăit secole, la omul căruia i se dă o longevitate de 120 de ani, idee scrisă și în *Facerea* 6, 3. Reiese clar că au fost două tipuri de om. Cel din urmă a fost creat de Ninchar-sag și Enki.

Cu toate acestea, posibilitatea unor versiuni ale potopului universal pot fi adevărate prin existența unor fosile marine în roci de deasupra nivelurilor mării. Există dovezi că, între 11500-9500 î.e.n., pe Pământ a avut loc o catastrofă ce a declanșat marile distrugerii de civilizații despre care vorbesc miturile popoarelor.

Dar Potopul biblic, cum consideră mulți sumerologi, e foarte probabil unul local, pe suprafața Edenului, aflat în Semiluna Fertilă, având centrul în Muntele Hermon, la granițele Libanului, Siriei și Israelului de azi.

Este interesant de amintit un tratat de istorie, *Babilonica*, al lui Berossus, scrib, preot și istoric babilonian (324-261 î.e.n.), din care s-au păstrat doar fragmente și care, cu referire la potop, ne spune că acesta a avut loc cu 432 000 de ani în urmă, cu mult înainte ca oamenii să știe de eveniment, și că Xisuthrus (modelul lui Noe), înainte de a fi intrat în ambarcațiunea în care își salvează familia și câțiva prieteni, a fost sfătuit de zeu să ia cartea cu cele întâmplate până atunci (adică istoria antediluviană a omenirii) și s-o depună după

1 Oare a supraviețuit Enlil, care se manifestă și azi, sau elitele de azi îl iau din nou de exemplu? Seamănă incredibil aceste manevre vechi cu cele actuale. (n. aut.)

IRINA CUPE

potop la Siparra, de unde prietenii salvați vor căuta cartea pentru a disemina viitorilor locuitori adevărul de dinaintea deluviului. Xisuthrus și familia vor fi duși de către zei, iar prietenii vor repopula Pământul. Cărțile respective nu au fost descoperite încă!

Tot de la Berosus aflăm de Oanes, jumătate om, jumătate amfiban, o divinitate ce se ridică din apa mării și îi civilizează pe oameni. Multe elemente ale lui Berosus au fost coroborate mai târziu, după descifrarea tăblițelor cu scrierea cuneiformă, dar în Vechiul Testament nu se amintește nimic de el.

De la Enoh (prima generație de patriarhi) aflăm ceva foarte interesant, care azi spune multe în favoarea ingineriei genetice practicate de zei: patriarhul Matusalem are un fiu pe nume Lamah, care la rândul lui se căsătorește și are un băiat foarte diferit de toți ceilalți din familie: el nu e ca oamenii, ci are „pielea albă ca zăpada, părul precum lâna, ochii luminoși ca soarele și seamănă cu fiii Domnului din Eden”. Lamah se teme de acest copil și aleargă la tatăl său, Matusalem, să-l roage să meargă la Enoh, tatăl lui, care locuia cu îngerii/zeii, să-l întrebe care e adevărul despre fiul nou-născut. Enoh îl liniștește și-i spune că acel fiu este într-adevăr al lui, că va avea un rol important și să-i dea numele Noe.

Noe ar putea fi considerat o reînnoire genetică la progenerurile originale, atât de diferite de ceilalți – omul hibrid, cum susțin și surse akkadiene. După concepția biblică, aflăm că după Potop începe o nouă generație de patriarhi. Din prima au făcut parte Matusalem, Lamah, Enoh. Cu Noe începe o lume nouă. Reiese clar, așa cum s-a mai menționat, că s-a executat o nouă inginerie genetică în urma dezastrului coabitării zeilor (filor lui Dumnezeu) cu oamenii creați de ei.¹

1 O parte a Veghetorilor mai apropiați de oameni s-au făcut vinovați de o greșală de neiertat nu doar prin coabitarea cu femeile oamenilor, ci și că le-au împărtășit cunoștințe pentru care oamenii nu fuseseră pregătiți. Era nevoie de un nou tip de om, oare tot prost și sclav? (n. aut.)

Cuneiforme, Anunnaki și Vechiul Testament

„În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime. Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele, i-a părut rău și s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ.” (*Facerea* 6, 4-6)

Cuprins

<i>Introducere</i>	7
Despre scrierea Vechiului Testament	13
Scurtă privire asupra Vechiului Testament și a originilor lui, așa cum suntem lăsați să credem	14
Tradiții în Vechiul Testament	24
Patriarhii Vechiului Testament	32
Cine a fost Moise?.....	36
Religie sau etnie?	54
Scriere veche, scrieri vechi	59
Potopul	75
<i>Cartea lui Enoh</i> și uriașii	82
Tehnologii moderne în Vechiul Testament	109
Cine a fost YHWH?	122
Modificări genetice și transumanism în istorie	158
<i>În loc de încheiere</i>	171
<i>Mulțumiri</i>	178
<i>Bibliografie selectivă</i>	179

**Inginerie genetică înaintea erei noastre?
Omul, o ființă creată de... Anunnaki?
Yahve, un Anunnaki atotputernic?
Chivotul Legământului, un dispozitiv
producător de electricitate?**

Iată câteva întrebări neconvenționale la care încercă să răspundă autoarea în cartea de față.

Pornită, în urmă cu mulți ani, în căutarea unor răspunsuri fundamentale în *Biblie*, la finalul lecturii Irina Cupe ajunge să se regăsească în fața unui șir de întrebări care pentru mulți credincioși în doctrinați sunt vecine cu erezia.

Astfel, pleacă într-o călătorie de căutare a adevărului despre scrierea Vechiului Testament, studiind istoria religiilor, teosofia și contextul socio-istoric în care a fost redactată cea mai citită carte a omenirii, găsiind lucrări ce tratau teme care pentru o persoană școlită în paradigma culturii secolului XX erau pur și simplu incredibile.

Ceea ce a aflat este, dacă nu o descoperire uimitoare, cel puțin, o încercare de a gândi și altfel.

www.edituradarclee.ro

ISBN 978-606-9010-43-3

9

786069

010433

neconvențional

